

YOĞUN BAKIM

Çeviren: Nadiye ÖZER*

ÖZET

Bilincimin yerine gelmesi ile birlikte tıpkı özgün bir sanat eseri gibi çepeçevre plastik tüpler ile sarmalandığımı gördüm. Bileğime iliştirilmiş tüpler dışında, ağızıma ve burnuma oksijen taşıyan bir başka tüp daha vardı. Vücudumun arka tarafında bulunan tüpler yatağın kenarından sarkan bir şişeye vücut atıklarımı topluyordu. vücuduma son saldırı derideki oksijen konsantrasyonunu ölçmek için parmağıma takılmış kanca idi.

Anahtar Kelimeler: Hastalar, sağlık bakımı, davranış

ABSTRACT

Intensive Care

With consciousness comes the discovery that I am liberally decorated with plastic tubing. In addition to several tubes attached to my wrist, another carries oxygen to a mask clamped over my mouth and nose. At the other end of my torso is a couple of metres of tubing, through which body waste gravitates into a bottle hanging below the level of the bed. The final assault is the peg clamped to a digit to register oxygen concentrations in the skin.

Key Words: Patients, health care, behavior

Uyanmaya çabalıyordum fakat göz kapaklarım öyle ağırdı ki kaldıramıyordum. birdenbire, omurilik ameliyatından çıkmış, yoğun bakıma alınmış olduğumu fark ettim. Güçlükle aralanan göz kapaklarımın ardında pansuman sehpa üzerine eğilmiş bir kadın figürü gördüm. Yine ağırlaşan göz kapaklarıma yenildim ve derin bir uykuya daldım. Uykumdan uyandı-ğında, ne kadar uyumuş olduğumu tahmin edemiyordum; saatlerce mi uyumuştum yoksa sadece birkaç dakikalığına mı, hatta birkaç saniyeliğine mi, bilemiyordum... Gün hala aydınlıktı ve yine aynı figür yatağımın etrafında dolaşıp duruyordu.

Bilincimin yerine gelmesi ile birlikte tıpkı özgün bir sanat eseri gibi çepeçevre plastik tüpler ile sarmalandığımı gördüm. Bileğime iliştirilmiş tüpler dışında, ağızıma ve burnuma oksijen taşıyan bir başka tüp daha vardı. Vücudumun arka tarafında bulunan tüpler yatağın kenarından sarkan

bir şişeye vücut atıklarımı topluyordu. Vücuduma son müdahale de derideki oksijen konsantrasyonunu ölçmek için parmağıma takılmış kanca idi.

Hala bir ceset gibi yatıyordum, bir yandan da vücudumu saran bu teçhizatı; vücuduma bağlanmış onca tüpü ve kafamın üzerindeki elektronik veri aletini düşünüyordum. Daha kötüsü olamaz diye düşünürken, vücudumda boş kalan son yerden de ilaçları vermeye başladılar. Tıp bilimi artık amacına ulaşmıştı, daha fazla ne olabilirdi?

Susuzluktan iyice kurumuş boğazımdan cılız sesler çıkartıyorum. Nihayet yanımda duran kadın boğazımdan çıkan anlamsız seslerden su istediğimi anlıyor. Masadan bir bardak getiriyor. Bedenimi yeni doğmuş bir bebeğinki kadar güçsüz hissederek, ağızımdaki maskeyi çıkarıyor, başımı kaldırıyor ve iki yudumdan sonra tüm gücünü yitirmiş bir vaziyette yatağa uzanıyorum.

*Atatürk Üniv. HYO Cerrahi Hast. Hemş. AD (Araş.Gör.Dr.)

Diğer egzersiz ise vücudumu diğer yana çevirmek. İki hemşire vücudumu çevirmeme yardımcı oluyor. Pethidine'den sonra verilen morfinden dolayı vücudumda az ağrı hissediyorum.

Tekrar susuyorum, yeniden iki yudum alır almaz bitkin bir vaziyette yastıkta buluyorum başımı. Uyuyup uyanmalarım, iki yudum su içip bitap bir şekilde yatağa düşmem ve vücudumu diğer tarafa çevirmek için yardımcı olan, kan basıncını ölçen, zaman zaman devreye giren alarmları ve yanıp sönen ışıkları takip eden hemşireler bir günün daha geçtiğinin habercisi oluyorlar bana.

Uykum arasında günışığının önce bir toz bulutuna döndüğünü, daha sonra da siyah bir gecenin geldiğini anlayabiliyorum. Bir hemşire yanaşıyor; siyah renkli plastik bir parça bırakıyor avucuma ve "Herhangi bir şey istersen bu düğmeye bas" deyip uzaklaşıyor.

Işıklar sönüyor. Her taraf karanlık. Koridorun sonundan ince bir ışık sızıyor sadece. Uyumakta güçlük çekmiyorum, susayarak uyanıyorum. Su getirmeleri için düğmeye basıyorum. Hiçbir ses yok. Tekrar, tekrar basıyorum. Herkes nerede? En sonunda karanlıkta bana doğru yaklaşan bir figür görüyorum, ancak son anda yönünü değiştirip başka bir hastaya yöneliyor. Yırtıcı bir kuş gibi,

bekliyor ve izliyorum. Figür yeniden beliriyor.

Kısık bir ses duyuyorum. Bana doğru eğilip, "acın mı var" diye soruyor. Hayır, acım yok. Sadece bir bardak su içmek istiyorum" diyorum. Suyu içip yeniden uykuya dalıyorum.

Tüm gece böyle geçiyor; uyuyorum, susayarak uyanıyorum, su getirmeleri için düğmeye basıyorum, kimse beni duymuyor... Kaldığım pahalı hastanenin yoğun bakımının kalitesi ile ilgili kaygı duymaya başlıyorum. Gündüz bir sürü personel vardı. Yatağa bağımlı hastaların hastaların geceleri onlara ihtiyaçları olduklarında neredeler peki?

Sonunda gece güne kavuşuyor ve çalışanlar geliyorlar. Siyah el düğmesi uzatılıyor: "Eğer ağrın olursa bu düğmeye bas" diyorlar. Hemşire daha sonra tıpkı bir sihirbazın şapkasından tavşan çıkardığı gibi yatağımın arkasından bir kordon çıkarıyor ve "Eğer bir hemşireye ihtiyacın olursa bunu kullan canım" diyor.

İnançsızlıkla izliyorum olan biteni. Ne de olsa geceyi yaşamış olan benim. Eminim hemşire çağrıldığında gelmemiştir. Eminim acı çekmemişimdir. Gece boyu pethidine bombardımanına tutuldum durdum!

KAYNAK

Shorter T. (2001). Intensive Care. The Lancet; London; Mar 24.